

Čís. 3879.

Třebas se výrok prvního soudce, nevyhověvší námitce zahájené rozepré, stal právoplatným, ježto si nebylo do něho stěžováno, jest dovolacímu soudu přihlížeti k námitce z úřadu.

Jde o tutéž rozepré, domáháno-li se v první žalobě zaplacení dluhu vůbec, v druhé žalobě pak zaplacení dluhu pod exekucí na zavazenou nemovitost.

(Rozh. ze dne 21. května 1924, R I 291/24.)

Proti žalobě o 20.000 Kč, zadané na okresním soudě v M., vznesla žalovaná námitku věcné nepřislušnosti a rozepré zahájené. S o u d p r v é s t o l i c e námitce rozepré zahájené nevyhověl, vyhověl však námitce věcné nepřislušnosti a žalobu odmítl. Rekursu žalobcovu, napadajícímu pouze rozhodnutí o námitce věcné nepřislušnosti, r e k u r s n í s o u d vyhověl a námitku zamítl, ponechav usnesení prvního soudu o námitce zahájené rozepré netknutým.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu žalované zrušil usnesení obou nižších soudů a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

S poukazem na rukojemství žalované podal na ni žalobce jako osobní dlužníci dvě žaloby z téhož právního důvodu a to u okresního soudu v M. 16. září 1923 a u krajského soudu v Č. 17. září 1923. Tato žaloba byla doručena žalované 19. září 1923, ona teprve 26. září 1923. Žalobce omezuje ovšem v žalobě u okresního soudu v M. exekuční nárok na hypoteku, t. j. na vložku čis. 198 v K., patřící žalované. Než tím neuplatňuje žalobce zástavního práva, jež vubec není sporno, ve smyslu Šu 81 j. n., nýbrž prohlašuje pouze, že, dojde-li po vydání rozsudku k exekuci, omezí ji na onu realitu. Nejde tedy o věcnou žalobu ve smyslu Šu 81 j. n., nýbrž o osobní žalobu na zaplacení 20.000 Kč s příslušenstvím. Týž právní ráz má spor, zahájený u krajského soudu v Č. Předmět obou rozepré jest tedy totožný a rovněž strany v obou sporech jsou tytéž, pročez projednání procesu na okresním soudě v M. zabránil dle §§ů 232 a 233 c. ř. s. spor, zahájený již 19. září 1923 na krajském soudě v Č., který v době skončení jednání na okresním soudě, t. j. 21. listopadu 1923, ještě nebyl vyřízen rozsudkem ze dne 31. prosince 1923, který nabyt moci práva. Přes to, že se výrok prvního soudce, že se námitce zahájené rozepré nevyhovuje, stal právoplatným, bylo k ní podle Šu 240 c. ř. s. hleděti z úřední moci. Za tohoto stavu věci není potřebí, zabývat se vývody dovolacího rekursu o věcné příslušnosti procesního soudu.

Čís. 3880.

Dědic kupce plného práva může podle čl. 22 obch. zák. vésti dále jeho obchodní živnost a domáhati se, by firma ovšem s příslušným dodatkem, vyznačujícím nástupnický poměr, byla zapsána do obchodního rejstříku,

třebaže firma zůstavitelova z jakýchkoli příčin v obchodním rejstříku nebyla zapsána.

(Rozh. ze dne 21. května 1924, R I 387/24.)

Terezie D-ová, jež převzala po svém zemřelém manželu Karlu D-ovi jako dědička obchodní závod a dále jej provozovala, domáhala se zápisu firmy »Karla D-a nást.« do obchodního rejstříku. Firma »Karel D.« nebyla dosud zarejstřikována. Rejstřikový soud zápis povolil. rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu finanční prokuratury.

Důvody:

Stěžovatelka uznává, že Karel D. byl kupcem plného práva, což ostatně zjistil rekursní soud na základě platebního rozkazu berní správy, dle něhož již v roce 1917 byla Karlu D-ovi z jeho obchodu krátkým a galantním zbožím předepsána výdělková daň 680 Kč, tedy ve výši §u 7 uv. zák. k obch. zák. Byl-li Karel D. kupcem plného práva, byl podle čl. 19 obch. zák. nejen oprávněn, nýbrž i povinen, aby svou firmu ohlásil k zápisu do obchodního rejstříku. Nestalo-li se tak, nemělo to vlivu na existenci a oprávnění ke znamenání firmy. Soud mohl Karla D-a doháněti pořádkovými tresty (čl. 26 obch. zák.) k protokolaci firmy. Právě-li tedy čl. 22 obch. zák., že dědic, jenž nabytí trvá již o již obchodu, může tento dále vésti pod dosavadní firmou s příslušným dodatkem, nástupnický poměr vyznačujícím, není tím ještě řečeno, že by bylo nezbytnou podmínkou, by tato firma byla již zapsána v obchodním rejstříku. Může tudíž dědic kupce plného práva dle čl. 22 obch. zák. vésti dále jeho obchodní živnost a firmu, to jest jméno, pod kterým svůj obchod provozoval a se podpisoval (čl. 15 obch. zák.), třebaže firma tato z jakýchkoli příčin v obchodním rejstříku zapsána nebyla. Je-li tomu tak, jest ovšem dědic také oprávněn domáhati se protokolace této firmy, ovšem s dodatkem v čl. 22 obch. zák. vytčeným.

Čís. 3881.

Notáři nepřisluší právo ku stížnosti do usnesení, jímž mu za platnosti čl. XII. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. projednání pozůstalosti bylo odejmuto a přenecháno dědicům.

(Rozh. ze dne 21. května 1924, R I 393/24.)

Pozůstalostní soud předal projednání pozůstalosti notáři, rekursní soud ponechal projednání pozůstalosti dědicům.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs notářův.

Důvody:

Přidělením úkonů, uvedených v článku XII. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n., nenabývá notář jako soudní komisař soukro-